

PHẦN V

Từ lúc chạm trán đột ngột với ông Bình. Mai Hoa thần thờ. Cô không còn tâm trí để nhìn ngắm phong cảnh thơ mộng chung quanh nữa. Cô lo sợ, không biết ông Bình sẽ hành động thế nào. Về tiểu nhân của ông ấy thì đã rõ. Ông ấy sẽ không bao giờ bỏ qua cơ hội này. Cứ nghĩ rằng ở thành phố xa xôi này, cô sẽ không gặp người quen biết. Nhưng đúng là quả đất vẫn tròn, hay thế giới bao la mà chật hẹp, hay định mệnh đã dành sẵn cho cô con đường thật chông gai. Ai xui chỉ người đàn ông đã từng đeo đuổi cô lại đến thành phố này, nơi mà...

Thấy Mai Hoa bất an. Thiệu Gia ngừng xe trước cổng 1 nhà hàng sang trọng. Người phục vụ đến ngay, mở cửa xe.

2 người bước vào phòng ăn, người phục vụ lái xe vào nơi đậu xe của khách và trở lại trao chìa khóa cho Thiệu Gia. Anh đưa Mai Hoa vào ngồi ở 1 bàn khuất trong góc sau 1 chậu cau kiểng um tùm.

Trong khi chờ đợi người phục vụ mang thức ăn đến, Thiệu Gia hỏi:

– Em sợ hấn lắm à?

– Vâng.

– Sao vậy?

1 lúc sau, Mai Hoa mới trả lời:

– Hấn sẽ kể cho mọi người.

Thiệu Gia cười ngon lành:

– Kể thì kể chứ có sao? Em sợ hấn kể rằng em với người yêu du dương ở Đà Lạt à? Đà Lạt là thành phố dành cho những người yêu nhau mà.

– Anh có phải là người yêu của em đâu?

Thiệu Gia chắt lưỡi:

– Chưa phải, nhưng rồi sẽ như vậy. Anh sẽ là người yêu của em.

– Không được.

– Tại sao?

– Em đã có người yêu, và em rất yêu anh ấy.

Thiệu Gia tròn mắt ngạc nhiên:

– Thế em đến đây, người yêu của em nói sao?

– Em chưa nói cho anh ấy biết việc em phải làm.

– Em có định sẽ kể lại không?

Mai Hoa mím môi gật đầu:

– Em sẽ kể, dù biết rất khó. Nhưng em không thể sống bằng sự lừa dối.

1 tia nhìn ấm áp sáng lên từ đôi mắt Thiệu Gia, nhưng anh không nói gì cả. Nhà hàng đã mang thức ăn lên. Món tôm thẻ lặn bột chiên bài trí rất đẹp trên chiếc đĩa pha lê trong suốt. Anh gấp 1 con tôm để vào chén Mai Hoa.

– Em ăn đi. Ở đây làm món này cũng được lắm.

Anh gọi thêm Champagne.

– Em uống chút rượu này nhé! Rượu nhẹ thôi, để ấm người và để... hết sợ.

– Em không biết uống. Em chưa từng...

– Uống 1 tí, 1 nửa ngụm thôi là em sẽ thấy cuộc đời đổi khác.

Anh nâng cốc tận môi Mai Hoa, khản khoản. Chiều ý anh, Mai Hoa nhấp môi 1 chút. 1 chút thôi đã nghe cảm giác bùng bùng ở 2 bên má. Thiệu Gia cứ ngắm cô và cười cười, trông anh rất cao hứng:

– Em thấy chưa? Chỉ 1 tí thôi mà em đã đẹp hơn khi trước gấp rưỡi. Nếu em uống tí nữa sẽ đẹp gấp 3 gấp 4. Nhưng mà thôi, còn lại để phần anh...

Anh uống cạn phần rượu còn đầy trong cốc và ăn rất ngon lành những miếng tôm giòn tan. Mai Hoa không muốn ăn, nhưng anh cứ ép. Cô không cảm thấy mùi vị của các món ăn, cô cứ tưởng mình đang nhai đá sỏi.

– Em ăn đi, không thì anh giận đấy. Anh đã đặt 3 món lặn. Lâu lắm mới có dịp mời em.

Nhà hàng lại đem lên món mì xào giòn sốt cua, và tiếp theo là xúp bong bóng cá. Mai Hoa ăn xúp mà nhớ tới mẹ mình. Cô nhớ mẹ vẫn thường bảo món này ăn rất bổ và lúc nhà còn khá giả, lâu lâu mẹ cũng hay mua về nấu cho cả nhà. Mẹ nấu không ngon bằng ở đây. Có lẽ vậy, nhưng cô nhớ rõ những phút giây đầm ấm của gia đình và niềm hạnh phúc đã làm chén xúp của mẹ ngon vô cùng. Bây giờ, cũng lại là món súp, song nỗi niềm nào sẽ chờ đợi cô đây?

– Em lại suy nghĩ nữa rồi. Việc gì cũng có bàn tay của trời đất xếp đặt, em nghĩ ngợi làm gì. Em ăn đi, để nguội mất ngon.

– Em không tin có trời đất.

– Sao vậy?

– Vì nếu có, lẽ đâu... Lẽ đâu trời đất lại ác với em như vậy. Em có làm gì không phải đâu.

– Anh lại thấy ông trời rất hiền và rất dễ thương mới xui khiến anh gặp được em, sau khi Mai Lan của anh đã... Mà em ơi! Càng nhìn em, anh càng chắc chắn rằng em với Mai Lan có bà con với nhau làm sao đó. Chứ 2 người xa lạ, không thể nào giống nhau như thế được đâu.

– Em không hề nghe ba mẹ em nói là có người bà con nào ở đây cả. Cả cái tên ấy, em cũng chưa nghe nói đến bao giờ.

– Vậy thì kỳ lạ thật.

Mai Hoa lại lặng yên, ngẫm nghĩ. Cô nhớ đến Hải Minh. Không biết giờ này anh đang làm gì... Đang vẽ? Đang mơ mộng ngấm trăng, hay đang ngồi tưởng tượng về nụ cười của 2 đứa? Ngày vui ấy rồi sẽ đến với 2 đứa mình nếu anh rộng lòng tha thứ cho em. Tha thứ cho em những giây phút này, khi em...

1 giọt nước mắt tròn chột long lanh trên bờ mi cô gái. Thiệu Gia vỗ nhẹ vào vai cô.

– Em đừng có khóc. Chẳng có chuyện gì đâu. Em càng khóc, em lại càng giống Mai Lan. Anh sẽ yêu em mất thôi, yêu mãi...

Anh lau nước mắt cho cô, rồi đứng lên:

– Mình về đi em!

Thành phố ban đêm càng lung linh huyền ảo trong ánh điện với sương mờ.

Mai Hoa ngồi giờ từng trang tạp chí trên chiếc bàn con trong căn phòng khách sạn, nhìn vào sách báo mà không thấy gì. Những ý nghĩ, cảm xúc đều rối loạn. Cô muốn nghĩ đến Hải Minh, nhưng chỉ 1 chút, những hoài niệm ngày xưa lại trộn lẫn trong cùng niềm lo âu hiện tại, và 1 dự cảm mơ hồ nao náo của tương lai. là 1 người khách "mua hoa" lạ lùng. Cô sợ rồi những ngày sắp tới, anh và cô sẽ không là 2 người xa lạ như cô vẫn mong. Trong đôi mắt anh, trong lời nói, cử chỉ của anh, cô đều trông thấy 1 lời yêu cầu gắn bó. Mai Lan là ai? Sao mình lại giống chị ấy làm gì? Không, cũng không đúng, mình phải cảm ơn là đã giống chị ấy, nếu không... làm sao có được 1 người chấp thuận cái giá của mình, làm sao cứu mẹ... Nhưng anh ấy vẫn còn yêu, vẫn chưa quên. Liệu anh ấy có thôi không tìm kiếm, liên hệ với mình nữa, hay là...

Mọi việc đã không đơn giản như mình nghĩ lúc đầu, chỉ 1 lần, chỉ 1 đêm rồi thôi, rồi mình sẽ cố quên, rồi tất cả chìm trong bóng tối.

Giờ đây, sự việc đã bắt đầu rối rắm khi mình thật giống người yêu của Thiệu Gia, khi anh ấy chưa nguôi phai tình cũ, khi mình lại gặp ông Bình ở chốn xa lạ xa lắc này, lúc đang đón nhận cái hôn nồng ấm của Thiệu Gia. Nếu Thiệu Gia chỉ là 1 tên ăn chơi háo sắc, hay là 1 lão luống tuổi điếm đàng thì đêm nay đối với mình chắc sẽ ghê sợ vô cùng. Nhưng như vậy vẫn còn hơn... còn hơn anh ấy đối xử với mình như 1 người yêu lâu nay gặp lại. Mình muốn căm thù, muốn khinh ghét anh ấy, nhưng sao...

Mai Hoa đứng lên, cô đi đến cửa sổ nhìn ra ngoài trời. Đèn điện muôn màu nhấp nháy như muôn ánh sao. Cô muốn lòng mình thôi không xao động, nhưng ở phía cuối trời, 1 ánh mắt đang nhìn cô đắm đắm nhớ thương và trách móc. Đôi mắt của Hải Minh, của người yêu cô trong muôn ngàn điều ray rứt.

– Em!

Tiếng Thiệu Gia bên tai cô nhẹ như hơi gió thoảng. Cô quay lại, Thiệu Gia vừa tắm xong. Anh trông thật sáng khoái và tươi tắn. Bộ đồ phyjama màu xanh nhạt cắt khéo, làm nổi bật nước da nâu hồng của anh. Mùi nước hoa Reve D'or dịu dàng quyến rũ. Anh hôn phớt lên mái tóc óng ả của cô và bảo:

– Em tắm đi cho khỏe.

Mai Hoa bước vào căn phòng tắm sang trọng với chiếc bồn tắm bằng sứ trắng phau. Chiếc gương lớn treo ở trên tường phản chiếu bóng dáng 1 cô gái mon morn tròn đầy. Cô cởi bỏ y phục, rồi thẹn thùng nhìn thân thể mình lồ lộ trong gương. Bờ vai này, bộ ngực này, đôi chân này từ trước đến giờ là của riêng cô, 1 bí mật mà chỉ có 1 lần Hải Minh đã nhìn ngắm, đã áp ôm. Còn giờ đây, 1 lát nữa... Cô rùng mình, tưởng như có 1 con rết nhiều chân đang bò chậm chậm trên sống lưng.

Cô lại nhớ đến đôi mắt nồng nàn của Hải Minh, khi 2 người chút xíu nữa đã là của nhau. Cô nhớ tiếng khóc sau đó của mình, nhớ giọng tha thiết xin lỗi của anh... Đêm nay, sao mình không khóc được. Nước mắt chỉ chực ứa tràn. Nhưng rồi lại chảy ngược vào tim. Tôi ơi... tự dưng cô thấy thương thân mình vô cùng. Cô vắn nước, cảm giác ẩm áp như vỗ về từng vùng thịt da đang chìm đắm, cô kỳ cọ, vuốt ve từng phần thân thể của mình với cử chỉ âu yếm như người mẹ săn sóc cho con lần cuối cùng trước khi tiễn con đi đến 1 nơi nào xa lắm. Cô thầm giả biệt tắm thân mình. Cô nghĩ rằng sáng mai, nó đã không còn là cô, của những tháng ngày cũ. Nước ấm, xả phòng thơm làm cô bình tĩnh lại. Mình đã quyết định như vậy, có ai ép buộc mình đâu, con đường đã chọn thì phải đi, tiếc thương, suy nghĩ chỉ làm trái tim thêm đau đớn. Đêm nào rồi cũng qua, ngày nào rồi cũng đến. Đâu có giờ khắc nào ngừng lại vĩnh cửu bao giờ. Thôi...

Mai Hoa mặc bộ đồ ngủ màu hồng có viền đăng ten ở ngực. Chải mái tóc lệch sang 1 bên, duyên dáng mở cửa bước ra. Thiệu Gia đang ngồi hút thuốc. Anh nhìn cô đăm đăm, đôi mắt pha trộn cả niềm vui, nỗi buồn và tất cả những cảm xúc không tên gọi.

Anh mơ màng:

– Mai Lan! Em rót cho anh ly nước.

Cô đến chiếc phích, rót và bung tách nước đến cho anh.

– Mai Lan! Em hát cho anh nghe đi.

– Em hát dở lắm.

– Em đừng có dối anh. Ngày xưa, em đã hát cho anh nghe biết bao lần bài "Đà Lạt mộng mơ"... em có nhớ không?

Mai Hoa có biết và cô vẫn thích bài hát này. Nhưng hát bây giờ thì...

– Hát lại bài ấy cho anh nghe đi em.

– Vâng.

– Hát đi em!

"Chiều nào,t rên con dóc hoa vàng, 2 đưa tay trong tay. Tóc em bay trong gió, dịu dàng ve vuốt tim anh..."

Hơi men buổi chiều giờ làm Thiệu Gia chéch choáng. Anh không nhớ tại sao mình lại đến với cô gái này. Cô gái này là ai, vì sao cô lại đến nông nổi phải đổi cho anh 1 đêm vui lấy 60 triệu đồng. Anh đã không nghĩ đến điều đó. Trước mặt anh bây giờ là Mai Lan, Mai Lan của những ngày tháng cũ, đang hát cho anh nghe sau bao năm dài xa cách. Đêm nay sẽ là đêm tái hợp của 2 người.

– Chúng mình đi ngủ, em!

Trái tim Mai Hoa như ngừng đập, rồi lại hồi sinh thật mạnh. "Thình thịch, thình thịch" như muốn phá tung lồng ngực của cô.

Thiệu Gia diu cô lại giường. Chiếc giường nệm mút êm ái, trắng tinh không như sách vở đã tả trong những trường hợp tương tự. 1 kẻ mua hoa giày vò 1 người bán mình chịu đựng. Thiệu Gia đến với cô, âu yếm dịu dàng, tha thiết như với người yêu. Anh dắt cô đi từng bước, từng bước lên đỉnh cao tình ái, 1 đỉnh cao mà chưa lần nào cô đặt chân đến, 1 chút choáng ngợp, 1 chút đón đau, và 1 dòng thác cảm xúc òa vỡ trong từng phần da thịt. Cái cảm xúc mà cô không nghĩ là nó có thể đến với mình và cô cũng không mong nó đến. Vì như thế, cô có lỗi biết bao nhiêu với Hải Minh. Nhưng thân xác cô không còn chịu sự kiểm soát của lý trí và trái tim cô nữa. Trong giây phút tốt cùng, đôi tay cô đã tự động ôm lấy tấm thân người đàn ông ấy. Trong 1 tích tắc, chỉ 1 tích tắc ấy thôi, nhưng đã ray rứt Mai Hoa mãi mãi về sau này.

Mai Hoa có cảm thương là mình là 1 cô dâu vừa phản bội người yêu để qua đêm tân hôn với người chồng xa lạ, nhưng không phải là căm ghét. Cô tự trách mình hàng ngàn lần. Nhưng với bản tính đôn hậu, cô thấy mình cũng không sao oán ghét được Thiệu Gia, dù cô rất muốn. Anh ấy thật dịu dàng và tinh tế biết bao...

Cô giật mình tỉnh giấc, bắt gặp ánh mắt đang nhìn mình tha thiết của Thiệu Gia. Anh ôm chầm lấy cô:

– Em!

Cô xấu hổ, không trả lời. Rồi như sự tỉnh, cô choàng dậy, mặc vội y phục vào người. Thiệu Gia cũng trở dậy. 2 người ngồi đối diện với nhau, chờ sáng.

Thiệu Gia châm điếu thuốc, anh rít liên tục. Nhìn khói thuốc bay bay, thật lâu anh mới nói:

– Thật tình, lúc đầu anh chỉ muốn tìm vui 1 đêm với em, để khuây khỏa nỗi buồn tuyệt vọng khi Mai Hoa bỏ anh đi mất. Nhưng bây giờ, sau mọi chuyện, anh lại thấy em không phải là người thiếu nữ đi qua đời anh chỉ 1 lần. Anh thấy anh có trách nhiệm với cuộc đời em, anh thấy gắn bó với em và anh yêu em.

Anh muốn được em đáp lại tình cảm ấy. Anh hứa sẽ mang hạnh phúc đến với em.

– Em đã có người yêu rồi. Em làm việc này để cứu mẹ em thôi.

– Anh biết và anh tin điều đó. Có nhiều cô gái ham mê vật chất, cũng viện đủ mọi lý do chính đáng khi làm việc ấy. Nhưng em thì khác hẳn những người đó. Vì vậy anh mới yêu em...

– Em vẫn yêu anh ấy. Và em sẽ trở về cùng anh ấy mãi mãi. Em chỉ mong anh, nếu anh có 1 chút tình cảm nào với em, anh hãy quên chuyện đêm nay, coi như anh chưa từng gặp em, và cũng đừng bao giờ tìm gặp em nữa.

– Không, bằng mọi cách, anh sẽ tìm ra nơi em ở.

– Để làm gì?

– Để giúp em.

Mai Hoa hốt hoảng:

– Không, em cảm ơn anh. Như thế này đã đủ rồi, em không cần gì nữa đâu. Em không muốn gặp anh nữa, vì...

Má cô chột đỏ ửng, cô thẹn thùng nhìn xuống gạch. 1 phút, cô ngẩng lên đáp:

– Em muốn quên tất cả mọi việc, để em khỏi xấu hổ khi lên xe hoa về với chồng. Em xin anh... nếu anh đến, hạnh phúc của em có thể sẽ tan vỡ.

– Nhưng sau mọi chuyện này, liệu người yêu của em có thể...

Mai Hoa ngắt lời Thiệu Gia, cô khẳng định với anh nhưng cũng là khẳng định với lòng mình, vì cô cũng đang lo sợ như anh:

– Chắc chắn anh ấy sẽ tha thứ cho em. Anh ấy là người rất phóng khoáng, lại rất yêu em. Lẽ nào anh ấy lại không thông cảm được cho hoàn cảnh bức bối của em sao?

– Em tin như vậy à?

– Vâng, em tin. Em phải tin như vậy.

Thiệu Gia nhìn xoáy vào mắt Mai Hoa:

– Nhưng nếu anh không thể quên em?

– Anh sẽ quên được thôi, nếu anh đừng có tìm gặp em nữa.

Thiệu Gia đưa tay nắm lấy bờ vai Mai Hoa, xoay người có lại và nhìn sâu vào mắt cô:

– Em đừng có dối lòng. Anh sẽ không quên và anh chắc chắn rằng, em cũng sẽ không bao giờ quên. Em trốn chạy anh, vì em sợ mang tiếng phụ bạc người tình cũ, phải không? Nhưng định mệnh đã sắp đặt cho chúng ta gặp nhau.

– Không, em không thể để Hải Minh thành người bất hạnh. Anh ấy không có lỗi gì cả, anh ấy tốt với em vô cùng... Anh đừng có tìm gặp em nữa, em van anh.

– Không, anh sẽ gặp em. Anh sẽ tìm đến em, vì anh đã nhất định.

– Nhất định gì?

– Nhất định cưới em làm vợ. Anh nói thật. Đêm qua, anh đã coi em là vợ, người vợ mà anh tìm kiếm bao nhiêu năm.

Anh nắm lấy tay cô:

– Mai Hoa! Em hãy là vợ anh.

– Không... không...

Mai Hoa đưa tay ôm mặt. Cô nghĩ đến những ngày sắp tới, nếu Thiệu Gia tìm gặp lại cô, nếu Hải Minh trông thấy người mà... anh sẽ đau khổ như thế nào? Không, không, không thể được, phải kiên quyết.

Cô đứng dậy, nói dứt khoát:

– Em nói với anh lời này là lời sau cùng của em. Nếu anh còn tìm gặp em, để người yêu của em nghi ngờ, em sẽ chết. Em sẽ tìm đến cái chết.

Vẻ kiên quyết của cô làm Thiệu Gia sửng sờ:

– Thật như vậy sao?

– Em nói thật, Hải Minh là tất cả của đời em. Mất anh ấy, em sẽ chết.

Thiệu Gia nhìn cô thật lâu, anh không nói gì thêm nữa, anh đến bên giường nằm vật xuống, đôi mắt buồn buồn nhìn theo làn khói thuốc bay cao. Người cửa sổ, màn đêm đã dần tan, nhưng sương mờ vẫn còn giăng mắc. Thật lâu, anh mới quay sang Mai Hoa này giờ vẫn ngồi bất động:

– Như thế đời anh thật vô duyên. Mất người yêu đã bao năm, giờ gặp em... Thật ra, anh vẫn có thể giúp em mà không cần điều kiện gì cả. Nhưng chuyện đêm qua, em thấy rất rõ mà, là vì anh yêu em, anh muốn gắn bó với em, chứ đâu phải là chuyện bán mua, đổi chác. Giờ nếu em cương quyết như vậy, thì anh cũng phải chịu. Anh nghĩ đến những ngày sắp đến của anh mà chán nản vô cùng.

Mai Hoa vẫn im lặng, cô không biết nói gì để an ủi Thiệu Gia. Anh đến bên chiếc tủ, kéo cái cặp táp của mình xuống lấy ra 1 cái hộp nhỏ. Anh đến gần Mai Hoa:

– Em đưa tay cho anh mượn 1 chút.

Mai Hoa chưa kịp phản ứng, Thiệu Gia đã nhanh nhẹn đeo vào ngón tay út của cô chiếc nhẫn đính kim cương lỏng lách.

– Đây là chiếc nhẫn đính hôn, ngày xưa anh mua định tặng Mai Lan, nhưng cô ấy đã không thèm nhận. Hôm nay, anh trao tặng cho em, em đừng từ chối để anh còn cảm thấy có 1 niềm an ủi.

– Anh không nghĩ rằng 1 ngày nào đó, chị Mai Lan sẽ trở lại sao?

– Lúc đầu anh cũng tin như vậy, nhưng giờ thì đã mỗi mòn. Anh tìm khắp nơi rồi, nếu Mai Lan vẫn còn yêu anh, thì lẽ đâu từng ấy năm anh không gặp được cô ấy. Cô ấy đã quyết định cắt đứt vĩnh viễn với anh rồi.

– Em không thể nhận đâu.

– Không. Em phải nhận. Em đã ra điều kiện cuối cùng với anh là không được gặp em nữa, thì đây cũng là điều kiện cuối cùng của anh. Em hãy giữ chiếc nhẫn này như là 1 vật để làm tin. Anh sẽ không tìm em như em đã yêu cầu. Nhưng mai sau, lỡ có chuyện gì, lỡ người yêu của em... thì em hãy tìm đến anh. Anh luôn là của em như ngày hôm nay. Anh sẽ chờ em.

– Anh không cưới vợ à?

– Không.

– Tại sao?

– Em biết rồi còn hỏi anh chi nữa.

Mai Hoa nhìn ra cửa sổ, tia nắng đầu tiên của 1 ngày mới đã len lỏi qua sương mù, yếu ớt rọi ánh hồng hồng lên bó hoa mimosa đêm qua cô để quên bên bệ cửa. Qua 1 đêm sương gió, cánh hoa vẫn tươi nguyên. Cô khẽ nhặt lên 1 bông, ngắm nghía rồi bỏ vào túi áo.

Cô nói:

– Sáng rồi, em sửa soạn về đây.

Cô muốn nhắc khéo Thiệu Gia về số tiền mà vì nó cô đã đến đây cùng anh. Thiệu Gia vẫn như không biết, anh không đá động gì đến nó cả. Mai Hoa muốn mở lời, nhưng rồi ngại ngùng im lặng. Nếu không có số tiền ấy thì sao? Hóa ra cô dần thân vô ích. Nhưng qua bao điều 2 người đã nói với nhau, giờ phải nhắc đến việc tiền bạc, mua bán ở đây... thật là bất tiện.

Lòng tự trọng của cô không cho phép cô làm việc ấy. Mai Hoa nghĩ thầm: "Thôi, chứ để dì Liên lo liệu".

Thiệu Gia cũng sửa soạn, anh nói:

– Anh sẽ đưa em về.

– Thôi, em đi 1 mình được rồi.

– Hay là anh đưa em ra bến xe. Đồng ý nhé!

– Vâng.

– Nhưng trước hết mình phải tìm gì ăn cái đã. Em xem, em như thế nào rồi nè.

Thiệu Gia đưa cho cô cái gương. Soi mình, cô thấy quả là mình đổi khác. Cũng mắt ấy, môi ấy, nhưng sao mà lạ lùng. Hình như có 1 điều gì đã làm cho

mắt cô thăm thẳm sâu hơn và đôi môi như ẩn giấu 1 nụ hôn chưa kịp dứt, vì cô đã khám phá điều gì bí mật đôi lứa đó ư? Cô bỗng thấy giữa 2 người có 1 mối dây liên hệ lạ lùng bằng những điều thầm kín chỉ riêng 2 người biết.

Cô bối rối, vội vàng thu dọn thật nhanh. Cô muốn mau mau rời khỏi anh, mau mau rời khỏi nơi này để về với cha mẹ, với thành phố quen thuộc của mình, với Hải Minh, với nhóm bạn bè thân ái... Cô muốn trở lại những ngày áo trắng ngây thơ, coi tất cả những việc đã xảy ra trong 24 giờ qua chỉ là giấc mộng, 1 giấc mộng cô không hề mong đợi. Và Thiệu Gia... Thiệu Gia không hiện hữu bao giờ.

Cô nói gấp gáp:

– Không... em không ăn đâu. Em không cảm thấy đói. Em phải về ngay cho kịp chuyến xe đầu tiên.

Thiệu Gia không đáp, anh lẳng lặng xách vali của cô ra hành lang, chờ người phục vụ mang xuống xe. 2 người ra đến cửa, Mai Hoa chợt nhìn thấy chiếc khăn tay cô để quên ở đầu giường, cô vào lấy. Khi trở ra, đứng cùng Thiệu Gia trước cửa phòng, cô chợt nhìn thấy ở phía đối diện, cũng đôi giày ấy, bộ đồ ấy và chiếc máy ảnh ấy... ông Bình đã đứng đó nãy giờ.

Tiếng "tách" của chiếc máy ảnh vang lên khô khốc. Trong lúc Mai Hoa luống cuống không kịp nói gì thì ông Bình đã bấm máy lần 2, lần 3. Ông Bình nhìn qua vai 2 người để thấy toàn cảnh trong giường vớ gối chăn xô lệch. Ông nhếch mép cười, nụ cười làm toàn thân Mai Hoa ớn lạnh. Ai xui chi ông ấy trợ cùng khách sạn với Thiệu Gia, lại ở ngay phòng đối diện? Tình cờ ư? Hay ông ấy đã theo dõi 2 người từ chiều hôm qua? Sao lúc nào ông ấy cũng mang kè kè chiếc máy ảnh bên mình. Ông ấy đã chụp được những gì và chụp để làm gì?

Mai Hoa nghe tiếng u u trong đầu, cảnh vật trước mắt cô như nhòe đi và cô lao đảo vịn tay vào cánh cửa. Thiệu Gia vội vã buông rơi hành lý đến ôm đỡ cô. Đôi môi cô tái xanh, những giọt mồ hôi vịn ra trên trán dù trời đang lạnh. Thiệu Gia vội dìu cô vào phòng và đặt nằm trên giường xoa dầu cho cô.

Trong lúc bối rối, anh quên cả việc đóng cửa phòng. Cánh cửa vẫn mở rộng, và ông Bình đứng ở hành lang mặc tình đưa ống kính vào phòng bấm máy. Khi thấy đã đủ, ông mới biến đi vào căn phòng đối diện. Thiệu Gia canh chừng từng hơi thở của Mai Hoa. 1 lúc sau, cô mới thở đều và màu hồng mới trở về trên đôi môi quấy rữ.

Cô mở mắt, nhìn nét lo âu trên gương mặt anh, cảm động:

– Em không sao đâu, chỉ hơi mệt 1 tí.

– Em là anh hết cả hồn. Em bị cảm, hay là em sợ người đàn ông ấy?

– Em cũng không biết. Có lẽ... cả 2.

– Thấy chưa, anh đã bảo phải ăn gì mới được, em không nghe. Đêm qua, mình thức khuya quá mà.

Anh nhấn chuông, người phục vụ vào phòng.

– Anh mang đến cho tôi 2 ly cà phê sữa, bánh mì và trứng ốp la. Tôi muốn ăn sáng tại phòng. - Thiệu Gia yêu cầu.

– Hân hạnh được phục vụ quý ông.

Anh phục vụ khách sạn đi rồi, Thiệu Gia quay sang Mai Hoa:

– Em bị bệnh như vậy làm sao đi về? Hay là mình ở lại đến mai?

Mai Hoa lắc đầu:

– Không, em phải về. Ba mẹ em đang mong, em đã hứa là chiều nay...

– Ba mẹ đang mong mà người khác có mong em không?

– Có, anh ấy cũng đang chờ em.

– Được rồi, nhưng bây giờ em phải để anh đưa em về.

– Em đi xe ngoài được mà.

– Không, nếu không anh sẽ giữ em lại. Em đi xe ngoài, lỡ em ngất đi như vừa rồi thì sao? Em đừng có sợ, anh chỉ đưa em đến nơi nào em yêu cầu thôi, sau đó thì em tự do đi về nhà. Anh đã hứa là...

– Vâng, em đồng ý.

Sau bữa điếm tâm, Mai Hoa thấy khỏe khoắn hơn. 2 người xuống lầu để ra xe. Bà quản lý khách sạn nhìn cô ý nhị. Thiệu Gia choàng tay qua người Mai Hoa, nhẹ diu cô từng bước.

Nhìn 2 người, ai cũng đều có cảm nghĩ: "Đây là cặp vợ chồng mới cưới đi hưởng tuần trăng mật". Họ còn khen thêm: "Chú rể thật sang trọng hào hoa, còn cô dâu đẹp ơi là đẹp".

Suốt quãng đường về, Mai Hoa không nói gì cả, cô nghĩ đến bao điều đang chờ đợi mình ở nhà. Bệnh tình của mẹ, cuộc phẫu thuật mai, số phận của mình, chuyện tình với Hải Minh... Bao giờ mình có thể nói cùng anh chuyện này? Anh có còn yêu mình nữa không?

Mai Hoa chìm đắm trong muôn vàn câu hỏi. Nét đăm chiêu làm cô có vẻ già dặn hơn lên, nhưng lại càng thêm quyến rũ.

Thiệu Gia nhìn cô, ao ước đường cứ xa thêm mãi. Anh biết rằng chia tay với cô, anh sẽ còn tiếc nuối không thôi. Nhưng cô ấy đã có người yêu, cô ấy đâu có yêu mình. Anh thầm nghĩ: "Nếu mình được 1 người vợ như cô ấy thì đời mình sẽ hạnh phúc rất nhiều. Từ ngày Mai Lan bỏ đi, lần đầu tiên mình thấy lòng rung động. Mai Hoa hay Mai Lan? Ôi! Sao ta lúc nào cũng lỡ chuyến tàu đời?".

Con đường càng ngắn lại, những phút giây đắm thắm đêm qua lại càng xao động trong anh. Và anh càng cảm thấy nỗi bất hạnh của mình khi phải xa cô vĩnh viễn. Tiền bạc dư dả ư? Công danh rạng rỡ ư? Tất cả để làm gì khi mà...

– Anh cho em xuống đây.

Anh thần thờ đập thẳng. Như 1 cái máy không hồn, anh mở cửa xe cho Mai Hoa, giúp cô lấy hành lý xuống xe.

Cô đứng đấy, nhỏ noi và đơn độc, đôi mắt cô như chứa đầy hoàng hôn Đà Lạt. Tim anh nhói đau. Anh hôn nhẹ lên bàn tay xinh xắn. Cô thì thầm:

– Em cảm ơn anh và vĩnh biệt anh.

Anh nhìn cô lần cuối cùng, như muốn thu hết vào lòng bóng hình thân ái ấy. Rồi anh trở lại xe, gục đầu vào vô-lăng, chờ cho những xúc động dịu đi. Khi anh ngẩng lên Mai Hoa đã lên xe đi rồi. Anh chỉ còn lại 1 mình.

(Mất 2 trang)

Ông ấy đối xử với cháu tệ bạc lắm, phải không?

Trong trí tưởng tượng của dì Liên hiện ra 1 căn phòng nhớp nhúa với hình ảnh 1 người đàn ông hung bạo... Tội nghiệp cho Mai Hoa! Bước vào đời... nhưng Mai Hoa đã lắc đầu:

– Không, anh ấy đối với cháu khá tốt.

– Thế là cháu may mắn lắm đấy. Vậy thì cháu đừng buồn nữa. Hãy quên chuyện đó đi, cháu cứ xem như là 1 giấc mơ qua rồi thôi. Cháu ra nhà sau rửa mặt, rửa tay, nghỉ ngơi với dì 1 lúc rồi tươi tỉnh mà đi về. Đừng có khóc lóc nữa mà gia đình sẽ nghi đó.

– Dạ.

Chợt nhìn thấy chiếc nhẫn trên tay Mai Hoa, dì ngạc nhiên:

– Đây là...

– Dạ, của anh ấy tặng cháu. Cháu từ chối không được. Chuyện ly kỳ lắm dì ơi.

Mai Hoa đi rửa mặt, rửa tay rồi kể cho dì Liên nghe mọi chuyện về Thiệu Gia.

Dì Liên ngạc nhiên:

– Chuyện khó tin thật, y như là trong tiểu thuyết. Rồi nó nói là nó muốn cưới cháu là vợ à?

– Dạ. Ảnh nhất quyết đòi quan hệ lâu dài với cháu, nhưng cháu đâu có chịu. Cháu phải dọa là nếu anh ấy tìm tới nơi cháu ở, cháu sẽ tự tử, ảnh mới thôi...

– Đúng là ly kỳ. À! Mà nó đưa cho cháu đủ số tiền ấy chứ?

Mai Hoa bối rối:

– Dạ, không có đưa. Lúc ra về, cháu muốn hỏi nhưng ngại quá...

Dì Liên ngồi nhồm lên:

– Không có đưa à? Sao kỳ vậy? Ngày cuối cùng, nó phone đến giao hẹn là sẽ trao tiền cho cháu ngoài Đà Lạt mà. Hay là... mình đã bị hấn lừa?

2 người hốt hoảng nhìn nhau. Dì Liên vội đứng lên mở nắp vali của Mai Hoa soạn hành lý ra ngoài:

– Có khi nó để tiền trong này rồi cũng nên. Nhiều người tinh tế, họ ngại đưa tiền trực tiếp lắm.

Tùng lớp đồ đạc bị giở ra ngoài, đáy vali hiện ra trống không.

Dì Liên thở ra:

– Thế này không chừng hấn bày đặt ra chuyện này, chuyện kia để cháu tin mà quên việc hỏi tiền. Lỗi của dì là đã quên dặn dò cháu cẩn thận về việc ấy. Hay là hấn chỉ trả bằng chiếc nhẫn kia thôi... Nhưng chiếc nhẫn này chỉ đáng giá 5 phân là cùng.

– Không có lẽ nào như vậy. Cháu thấy anh ấy cũng rất đàng hoàng.

– Thôi, cháu ơi, cháu ngây thơ quá. Đòi bây giờ, người ta có mọi mảnh khoe để lừa nhau.

Nghĩ tới viễn cảnh không có tiền trị bệnh cho mẹ, Mai Hoa bật khóc.

Dì Liên giận nói:

– Nữa, lại khóc rồi! Sao ở trên Đà Lạt cháu không chịu hỏi?

– Cháu cứ tưởng anh ấy đã đưa cho dì hay là sẽ đưa cho dì.

– Trời ơi! Thôi được rồi, để dì phone đến vũ trường gọi thằng đàn em làm trung gian mai mối ra bảo nó phải liên hệ với thằng kia. Chắc được.

Dì Liên vào phòng. Mai Hoa ngồi thừ người suy nghĩ. Cô vẫn không tin là Thiệu Gia đóng kịch để lừa cô. Trong ánh mắt ấy, trong dáng vẻ ấy không hề có sự giả dối. Anh ấy rất chân thành. Nhưng số tiền đó ở đâu? Chẳng lẽ sự xét đoán của mình về con người lại lầm lạc đến thế ư?

Dì Liên bước ra, mặt buồn xo:

– Tiêu rồi cháu ơi! Thằng Bảy nói vừa điện đến công ty của thằng kia. Ở đó, người ta trả lời là từ hôm qua, nó nói là nó đi giao dịch ở miền Bắc 2 tháng mới về. Thế là...

Mai Hoa chếc lặng. Cô giận dữ tháo chiếc nhẫn ra liệng xuống bàn. Đây là cái giá đánh đổi cuộc đời con gái của cô sao? Mẹ ơi! Sao còn lại dễ tin người đến thế? Bây giờ con lấy gì để lo chạy chữa cho mẹ đây?

Cô nằm lịm đi trên chiếc đi-văng, nghe dặng cay, tủi cực tràn về. Cô chỉ ao ước sao trong giây phút này mình được tan biến vào khoảng không gian vô tận, không còn lo âu, không còn oán hờn, không còn khổ đau.

– Mình chỉ là 1 cô gái hư hỏng, chỉ vì những vố về giả dối của người đàn ông ấy mà mình đã quên đi những lời dạy của dì Liên: "Ở đây chỉ có sự đỗi chác sòng phẳng, là tiền trao, cháo múc". Mình lại còn cảm động khi thấy dáng vẻ thất tình của anh ta, sự chung thủy của anh ta... Thật là khôi hài, thật là 1 bài học xương máu, Mai Hoa ơi! Mà ngu ngơ, khờ khạo quá..

Cô tự trách mình ngàn lần. Và Thiệu Gia lại về trong tâm trí cô. Trong oán hận, cô vẫn nhớ đôi mắt buồn xa xăm của anh, và những phút anh nhìn cô sâu lắng. Tất cả chỉ là giả dối hết sao?

Dì Liên yên lặng sửa soạn đi làm. Trời đã về chiều, Mai Hoa muốn về nhà với gia đình, nhưng cô sợ hãi cái khoảnh khắc nằm trong vòng tay của mẹ. Thấy cô về, thế nào mẹ cũng ôm cô vào lòng, vuốt tóc cô, và hỏi về kết quả của chuyến đi. Cô sợ sẽ không kim giữ được mình, sẽ khóc nức nở và sẽ kể cho mẹ nghe tất cả. Cô cần sự an ủi cảm thông của mẹ biết bao. Nhưng trái tim của mẹ có chịu đựng nổi cái gánh nặng tủi sầu ấy không?

– Cháu muốn theo dì đến vũ trường.

– Cháu...

– Dạ, cháu muốn đến đó để quên buồn, cháu không muốn về nhà bây giờ.

Nhìn vẻ thất sắc của Mai Hoa, dì Liên đồng ý. Dì lấy phấn son của mình ra trang điểm cho cô. Toàn là những hàng mỹ phẩm cao cấp. Tất cả cộng với bàn tay điệu nghệ của dì Liên đã biến Mai Hoa thành 1 cô gái đẹp náo nùng. Cái đẹp già dặn, quyến rũ của 1 người đàn bà sầu muộn...

Vũ trường về đêm là ánh đèn muôn màu nhấp nháy, mờ ảo, huyền hoặc... Là điệu nhạc khi du dương, lúc loạn cuồng, là mùi nước hoa nồng đậm, là những cô tiếp viên phấn son tươi mát, là những người đàn ông đến tìm 1 tối vui... Là những cặp tình nhân nồng nàn, những vòng ôm siết chặt. Những bước chân quần quít...

Mai Hoa ngơ ngác như lạc vào 1 thế giới nào khác. Ở đây, người ta sống vội vàng. Hình như cuộc đời đã ngăn lại chỉ còn 1 gang tay. Hình như thế giới sắp vỡ tan trong phút chốc...

Cô ngồi yên lặng 1 góc, nhìn thiên hạ quay cuồng, nghĩ và đau cho thân phận. Cô oán hận số kiếp, cô căm giận Thiệu Gia. Anh ta đã lừa cô 1 vố không thể tưởng.

– Xin phép, tôi được ngồi cùng bàn với cô...

Tiếng người đàn ông vang lên làm Mai Hoa giật mình. Cô ngược mắt lên, nhưng không tỏ thái độ gì.

Người đàn ông tự kéo ghế ngồi xuống, dáng bệ vệ:

– Tôi là Thiên Quốc, là thương gia. Xin lỗi, cô là...

– Tôi là Hương. - Mai Hoa buột miệng nói:

– Chào cô Hương! Cô đến đây chỉ có 1 mình? Hay là...

– Tôi là tiếp viên mới của vũ trường. - Mai Hoa trả lời theo 1 ý nghĩ vừa lóe lên trong đầu.

– Tôi gọi thức uống cho cô nhé! Cô uống gì, bia hay rượu?

– Không, tôi chỉ biết uống Coca.

Người đàn ông cười tít mắt. Hình như vẻ ngơ ngác của Mai Hoa làm ông ta khoái chí. Ông ta tấn công tiếp:

– Em nhảy với anh bản Tango này đi.

– Tôi, tôi chưa... Không, xin lỗi, ông để hôm khác vậy. Hôm nay... tôi hơi mệt.

– Không sao, không sao, mai tôi sẽ đến nữa. Em sẽ nhảy với anh suốt buổi nhé!

– Vâng.

Mai Hoa thần thờ đáp. Cô chưa biết nhảy, nhưng chỉ nói cho qua. Cô đã quá buồn, muốn tìm 1 giải pháp nào đó cho số tiền đang thiếu. Còn tấm thân cô cũng đã quá ê chề, còn gì nữa đâu mà gìn giữ.

Người đàn ông nhìn cô. Cô vũ nữ này có vẻ lạ lùng, khác hẳn với bao người, ông đã biết. Đẹp quá đỗi, nhưng cũng buồn quá đỗi.

Ông dò hỏi:

– Em có việc gì buồn, phải không?

– Dạ.

– Việc gì vậy? Em có thể nói cùng anh không?

– Mẹ tôi đang bệnh.

Người đàn ông bỗng hỏi dồn dập:

– Em đang cần tiền phải không? Vì vậy em vào làm ở đây, phải không? Đây là ngày đầu tiên chớ gì? Nhìn em, anh biết ngay mà...

Mai Hoa không nói gì. Người đàn ông hỏi tiếp:

– Em cần bao nhiêu?

– 60 triệu.

– 60 triệu? - Số tiền lớn làm ông ta sửng sờ. - Để làm gì?

– Mổ tim cho mẹ tôi.

Người đàn ông không hỏi tiếp. Ông ta ngồi im lặng, nhâm nháp ly bia rồi ngắm Mai Hoa. Từ đôi mắt, nét mày, đến đôi môi... tất cả đều đẹp tuyệt vời.

Nhưng điều chú ý nhất là dáng vẻ chân thành của cô. Cũng bao cô vũ nữ moi tiền của khách bằng đủ mọi lý do, song cô gái này... Không thể, ông tin là cô ta nói thật.

– Trước đây em làm gì?

– Tôi đi học.

– Em học đại học nào?

– Không, chỉ trung cấp sư phạm.

– Vậy là em còn rất trẻ.

Ông ta lại ngồi yên lặng thật lâu, rồi đột ngột hỏi:

– Em có muốn anh giúp em không?

– Với điều kiện gì?

Ông ta chợt cười ha ha... Cô gái này cũng khá thông minh đấy.

– Em thôi không làm ở đây nữa.

– Và...

– Và em sẽ làm vợ của tôi.

– Vợ bé?

Ông ta lại gật gù, thăm phục sự suy luận chính xác của Mai Hoa. Sống với cô gái này sẽ rất thú vị đây.

– Ủ, vợ bé, cũng đâu có sao.

– Rồi chị cả...

– Em đừng có lo. Anh là người lập nghiệp ở Nha Trang, bà ấy đang ở ngoài. Anh sẽ mượn nhà cho em ở thành phố này, đảm bảo sẽ an toàn.

– Còn số tiền ấy?

– Anh sẽ trao cho em ngay đêm đầu tiên.

Mai Hoa rùng mình, 1 nỗi ghê sợ trào dâng trong cô. Nhưng còn giải pháp nào nữa đâu. Hình ảnh người mẹ với những con chết đi sống lại khiến cô gật đầu.

– Ông hãy để tôi suy nghĩ 3 ngày.

– Được, được thôi.

Người đàn ông lại cười tí tít mắt. Được ôm cô gái này trong tay thì hạnh phúc nào bằng. 60 triệu là 1 số tiền rất lớn, nhưng vẫn còn quá rẻ so với cả đời được làm chồng cô. Lỡ có 6 ấy bỏ đi sau khi được tiền? Không, ta đã có cách để trói buộc cô ta mãi mãi...

Người đàn ông kéo ghế ngồi sát Mai Hoa, ông ta nhìn cô đăm đúi. Nắm lấy tay cô, ông ta nhanh nhẹn đưa lên miệng hôn:

– Em cho phép anh, để đánh dấu buổi gặp gỡ hôm nay. Anh đợi câu trả lời của em.

Đêm ấy, về nhà dì Liên, cô kể cho dì chuyện vừa xảy ra. Dì Liên nghe 1 niềm thương cảm xôn xang trong lòng. Nhưng đúng là không còn gì pháp nào khác.

Dì cố vớt vát:

– Cháu không thử đợi 2 tháng nữa. Thiệt Gia đi công tác về...

– 2 tháng nữa có khi quá chậm. Cháu sợ mẹ cháu... Với lại, biết có đòi được không, khi anh ta đã cố ý lừa mình.

Dì Liên cúi đầu không nói. Hồi lâu, dì hỏi:

– Thế còn Hải Minh, cháu định bỏ nó luôn sao?

Mai Hoa nghe trái tim đau nhói. 1 mũi tên đã bắn xuyên qua nó. Cô buồn bã:

– Biết làm sao được, khi số phận đã đẩy đưa cháu đến bước này. Mai cháu sẽ về thăm nhà rồi trở lên...

– Ừ, thôi cháu ngủ đi, khuya rồi.

Dì Liên quay sang vuốt nhẹ tóc Mai Hoa, vỗ về, âu yếm như người mẹ ru cho con ngủ.

Mai Hoa thiếp đi trong cơn mộng mị hoang đường, Thiệt Gia, Hải Minh, Hạ Thu nhóm bạn bè ở lớp, ông Bình... Tất cả những khuôn mặt lẫn lộn, xáo động liên tục quanh cô. Khi thông cảm, lúc khinh bỉ, có cả những lời xỉ vả đầy cuồng nộ...

1 giấc ngủ nhọc nhằn, buổi sáng thức dậy, mắt cô quàng thâm như qua 1 đêm thức trắng.